

Dobozi Eszter

Karszt

Legány Dénes emlékére

*Milyen ár? Mi örvény sebezte föl?
Az élő hús pengétől metszve át
amint hasad, szakad: kettőbe tört
a hegy, a böszme tárgy. S szétnyílt e táj.
Gyertyánsor áll közbül. Rá éltetón
a keskeny, kék, szalagnyi ég leszáll.
Ugyancsak ő robog alatt. Esőt,
ködöt szítál. A sziklatömbbe zárt
erő magát megsokszorozva fáj.
És kőben az évmilliókat
felejtő rétegek. Kőben a fák.
A kő. És benn' a váz, érrajzolat,
finom levél. Hány élet? Hány halál?
Hány arc, melyet a mélység elfogad!*